

Sygn. akt XI W 1124/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Karolina Kowalczyk, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku, 15 lipca 2016 roku, 19 września 2016 roku, 26 października 2016 roku, 6 kwietnia 2017 roku oraz 7 września 2017 roku w W.

sprawy **B. C.**

syna J. – M. i M. J.

urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 31 stycznia 2016 roku około godziny 11:35 w W. na ul. (...) na wysokości numeru 19 na drodze publicznej, kierował samochodem m – ki M. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu: I badanie - 0,21 mg/l, II badanie - 0,18 mg/l, III badanie – 0, 17 mg/l, IV badanie 0, 13 mg/l,

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2012r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011r. Nr 222, poz. 1321, Dz. U. z 2012r. poz. 951);

orzeka:

I. obwinionego **B. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 3000 (trzy tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązuje obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1055, 46 (jeden tysiąc pięćdziesiąt pięć i 46/100) złotych tytułem opłaty sądowej oraz wydatków postępowania, a na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w pozostałej części od zapłaty kosztów sądowych, określając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt: XI W 1124/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2016 roku w W. przy ul. (...), na wysokości numeru 19 około godziny 11:36 B. C., kierując pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zatrzymał pojazd na przejściu dla pieszych, przed wjazdem na skrzyżowanie – Plac (...), po prawej stronie jezdni ul. (...), u wlotu na rondo. Następnie udał się do restauracji (...), znajdującej się w okolicy. Widząc tak zaparkowany pojazd przejeżdżający pojazdem służbowym funkcjonariusze Policji W. M. oraz P. F., zatrzymali się celem przeprowadzenia interwencji. W tym celu podeszli do zaparkowanej M., w której nie było osoby kierującej. Po upływie ok 3 minut do pojazdu wrócił jego kierowca, wobec którego policjanci podjęli interwencję. W jej toku funkcjonariusze wyczuli od mężczyzny woń alkoholu. Mając na uwadze tę sytuację, wezwali na miejsce załogę Policji posiadającą urządzenie do badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Na miejsce przybyła załoga w składzie: M. S. i A. F.. Przeprowadzono badanie, które wykazało 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z tym B. C. został przetransportowany do siedziby KRP W. I na ul. (...), w celu przeprowadzenia badania na urządzeniu stacjonarnym. Po wykonaniu badania urządzeniem stacjonarnym, uzyskano wyniki: I badanie o godz. 11:53 – 0,18 mg/l, II badanie o godz. 11:55 – 0,17 mg/, III badanie o godz. 12:06 – 0,13 mg/l. Kierującemu B. C. zatrzymano prawo jazdy za pokwitowaniem, a po stosownych czynnościach zwolniono.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego złożone na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku (zapis audiowizualny rozprawy – k. 58) oraz na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 roku (zapis audiowizualny rozprawy – k. 131), a także wyjaśnienia złożone w toku czynności wyjaśniających (k. 17v);
- zeznania świadka W. M. złożone na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku (zapis audiowizualny – k. 58);
- zeznania świadka P. F. złożone na rozprawie w dniu 15 lipca 2016 roku (zapis audiowizualny – k. 72);
- nagrania z monitoringu (k. 12);
- notatki urzędowe (k. 1, 20);
- opinia (k. 112 – 120);
- opinia pisemna uzupełniająca (k. 210-216);
- opinia ustna uzupełniająca złożona na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 roku (zapis audiowizualny rozprawy – k. 131);
- oświadczenie (k. 4);
- rejestr badań (k. 5-7);
- świadectwo wzorcowania (k. 8);
- protokół badań alko-metrem (k. 9-10),
- informacja z KRK (k. 28).

Obwiniony przesłuchany, na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 roku, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że 31 stycznia 2016 roku, to była niedziela rano, umówił się z żoną, że pójdą do restauracji o nazwie C.. Wskazał, że ani dnia poprzedniego ani rano nie spożywał alkoholu. Do lokalu pojechał samochodem, a żona w związku z tym, że miała do załatwienia inne sprawy, miała do niego dołączyć później. Gdy dojechał do ronda, nie miał gdzie zaparkować swojego samochodu, więc pozostawił pojazd na przejściu dla pieszych i poszedł do wspomnianego wyżej lokalu. W związku z tym, że było tam bardzo dużo osób i nie było wolnych miejsc, zdecydował się zakupić bagietkę

i lampkę wina i tak zaczekać na żonę. Jednocześnie zdecydował się zadzwonić do niej, żeby jej powiedzieć, żeby się nie spieszyła. Wówczas odkrył, że nie ma przy sobie telefonu, został on bowiem w samochodzie. Wobec tego dopił wino i udał się z bagietką do samochodu. Kiedy doszedł do swojego pojazdu, zauważył obok niego radiowóz policyjny. Funkcjonariusze próbowali rozmawiać z nim po polsku, jednak nie mogąc się porozumieć, poprosili go o to by poddał się badaniu stanu trzeźwości, co uczynił. Obwiniony twierdzi, że nie zdążył nawet wsiąść do auta i odłożyć bagietki. Potem zabrali go na komisariat, gdzie ponownie poddano go badaniu stanu trzeźwości. Obwiniony przyznał też, że funkcjonariusze próbowali mówić do niego po angielsku, jednakże ich angielski był bardzo słaby. W dalszej części pozwolili mu zadzwonić do żony, która po niego przyjechała.

Sąd ustalając stan faktyczny sprawy oparł się częściowo na wyjaśnieniach obwinionego, co do ogólnego przebiegu zdarzenia, albowiem w tym zakresie są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, tj. zeznaniami świadków W. M. i P. F., a także nagraniem z monitoringu (k. 12). Sąd natomiast, odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, w części w której twierdzi, że nie spożywał w dniu zdarzenia ani na dzień przed zdarzeniem alkoholu i nie prowadził w stanie po jego użyciu pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), albowiem wyjaśnienia te stoją w sprzeczności z niebudzącymi wątpliwości okolicznościami wynikającymi z pozostałych zgromadzonych, uznanych za wiarygodne i będących podstawą ustaleń faktycznych, dowodów.

Należy w tym miejscu wskazać, że obwiniony nie podważał prawidłowości przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, nie zaprzeczał również faktowi, że alkohol znajdował się w jego organizmie, także przed zaparkowaniem pojazdu na ul. (...). Te kwestie, najbardziej kluczowe z punktu widzenia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 87 § 1 kw, pozostają więc bez wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków W. M. i P. F., funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu zdarzenia przeprowadzali względem osoby obwinionego interwencję. Wobec częściowej niepamięci świadka W. M., Sąd przytoczył treść notatki urzędowej sporządzonej przez świadka bezpośrednio po interwencji (k. 1). Świadek potwierdził jej treść oraz złożył dodatkowe zeznania. W ocenie Sądu zeznania świadków są spójne, logiczne i korespondują ze sobą a także z pozostałym ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto świadkowie złożyli swoje zeznania w związku z pełnioną przez nich funkcją, są osobami obcymi dla obwinionego, niemającymi interesu prawnego w rozstrzygnięciu sprawy, wobec czego ich zeznania posłużyły za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadków M. S. oraz A. F., funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzili badanie stanu trzeźwości u obwinionego. Mając jednak na uwadze fakt, że funkcjonariusze nie pamiętali ani osoby obwinionego ani interwencji, ich relacje nie mogły stanowić podstawy stanu faktycznego.

Dowodem o istotnym znaczeniu dla sprawy jest opinia pisemna biegłego toksykologa, uzupełniona o opinię pisemną oraz ustną na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 roku. Biegły dokonał analizy opisanych wyników badań oraz ich interpretacji. Zdaniem biegłego, gdyby obwiniony faktycznie spożył lampkę wina (~ 160-200 ml) pomiędzy 11:36 a 11:39 pierwsze badanie wykonane analizatorem Alco-Sensor IV CM nie ujawniłoby obecności alkoholu w powietrzu wydychanym, bowiem badanie przeprowadzone po upływie co najmniej 5-7 minut od spożycia alkoholu nie rejestruje tzw. alkoholu zalegającego (reszkowego), natomiast alkohol wypity w tak krótkim czasie nie wydala się przez płuca. Zatem, wyniki przeprowadzonego badania nie potwierdzają wersji zdarzeń obwinionego, co do konsumpcji alkoholu na 8 minut przed I pomiarem. Ponadto uzyskane przez biegłego na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2017 roku uśrednione dane antropologiczne obwinionego, pozwoliły na przeprowadzenie rachunku prospektywnego. Obliczenia tego rachunku wskazują, że konsumpcja przez obwinionego co najmniej 250 ml wina, co najmniej 12 %, musiała nastąpić w czasie nie krótszym niż ok. 60-75 minut przed pierwszym pomiarem dokonanym o godzinie 11:47, stąd też przed godziną zatrzymania, tj. ok. 11:35 obwiniony znajdował się co najmniej w stanie po użyciu alkoholu. Obwiniony, zatem znajdował się w tym stanie, w chwili, kiedy przyjechał na ul. (...), a więc w chwili prowadzenia pojazdu.

W ocenie Sądu opinie: pisemna, uzupełniająca pisemna oraz ustna są jasne i spójne i korelują ze sobą, zaś przedstawione w nich wnioski zostały opisane w sposób zrozumiały również dla uczestników procesu nieposiadających

wiadomości specjalnych. Biegły oparł wnioski na analizie przeprowadzonych badań, akt sprawy i w oparciu o fachową literaturę. Brak jest podstaw do kwestionowania rzetelności sporządzonej opinii.

Sąd ocenił również, iż brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości i prawidłowości sporządzenia, wymienionych poniżej dowodów, uznając je wobec tego, za wiarygodne i opierając na nich ustalenia faktyczne, w postaci sporządzonych w sprawie dokumentów: notatek urzędowych (k. 1, 20), oświadczenia (k. 4), rejestru badań (k. 5-7), świadectwa wzorcowania (k. 8), protokołu badań alko-metrem (k. 9-10), informacji z KRK (k. 28).

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, należy stwierdzić, iż obwiniony B. C., w dniu 31 stycznia 2016 roku, ok. godz. 11:35 w W. na M.na wysokości numeru (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu, kierował samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a zatem że obwiniony popełnił zarzucany mu we wniosku o ukaranie czyn, wypełniający znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Czyn opisany w art. 87 § 1 kw popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przewidzianą przez ustawodawcę karą dla sprawcy tego wykroczenia jest kara aresztu albo grzywny nie niższej, niż 50 złotych. W myśl art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg/l alkoholu w 1 dm³.

Jak wynika z przeprowadzonych u obwinionego kolejnych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie o godz. 11:53 – 0,18 mg/l, II badanie o godz. 11:55 – 0,17 mg/, III badanie o godz. 12:06 – 0,13 mg/l, oraz w chwili podjęcia interwencji 0,21 mg/l, a także opinii biegłego – obwiniony był w stanie po użyciu alkoholu. Analiza biegłego zawarta w opinii, wskazuje, iż obwiniony znajdował się, w stanie, co najmniej po użyciu alkoholu, wsiadając do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierując nim i zatrzymując go na ul. (...), albowiem spożywał alkohol kilkadziesiąt minut przed badaniami, a więc również przed przyjazdem na ul. (...). To, że kierował pojazdem w sposób oczywisty wynika z nagrania z monitoringu. Powyższe okoliczności zostały potwierdzone dowodami takimi jak wyjaśnienia obwinionego - częściowo, zeznania świadków, przeprowadzone badania, ale przede wszystkim opinią biegłego opartą na przeprowadzonych u obwinionego badaniach na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz przywołanym zapisem monitoringu. Sam B. C. nie zaprzeczał, aby w ogóle prowadził pojazd, zaś badania stanu trzeźwości zostały przeprowadzone zgodnie ze sztuką i są wiarygodne. Brak jest więc jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że obwiniony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń.

Jak powyżej wskazano podstawą ustalenia, że obwiniony w chwili kierowania pojazdem, znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, jest opinia biegłego, sporządzona w oparciu o badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. W konkluzji opinii biegły zaznaczył, iż na podstawie przeprowadzonego badania przyjąć można, że obwiniony, prowadząc pojazd przed zatrzymaniem znajdował się co najmniej, w stanie po użyciu alkoholu. Biegły stwierdził, w odpowiedzi na pytanie Sądu zawarte w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii, że wyjaśnienia obwinionego nie korelują z wynikami badań, ich analizą i nie znajdują w nich potwierdzenia.

W kwestii odpowiedzialności obwinionego Sąd zważył, że obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uznał, że obwiniony musiał zdawać sobie sprawę z faktu, że znajduje się w stanie po użyciu alkoholu. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, co do czasu spożytego przez niego alkoholu. Jak wskazano powyżej w organizmie obwinionego stwierdzono obecność alkoholu, a z badań wynika wprost, iż obwiniony spożywał go tego dnia. Należy, zatem w świetle powyższego stwierdzić, iż obwiniony miał świadomość swojego stanu, i mimo to wsiadł do pojazdu i kierował nim.

Sąd uznając obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 3000 zł, uznając iż będzie ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy obwinionego,

okoliczności sprawy i samej osoby sprawcy. Sąd wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. Należy zauważyć, że obwiniony naruszył istotną zasadę ruchu drogowego, jaką jest zakaz poruszania się pojazdem w stanie po użyciu alkoholu. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby B. C. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał zasad ruchu drogowego. Zdaniem Sądu wysokość kary grzywny została dostosowana do warunków materialnych obwinionego, który osiąga wysokie dochody (40 tys. złotych miesięcznie) i będzie w stanie uiścić kwotę grzywny, która jednocześnie nie jest dolegliwa ponad miarę.

W celu uczynienia zadość względem prewencji generalnej i indywidualnej, orzeczono w punkcie II wyroku, wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku oraz 6 miesięcy. W ocenie Sądu jedynie taki, stosunkowo długi czas trwania zakazu prowadzenia pojazdów, spowoduje iż cele, jakie środek ma osiągnąć – orzekany obligatoryjnie stosownie do treści art. 87 § 3 kw – zostaną spełnione. Okres, na jaki orzeczono środek karny odpowiada wadze popełnionego wykroczenia. Zdaniem Sądu orzeczony okres obowiązywania środka karnego umożliwi obwinionemu wnikliwe przeanalizowanie swojego postępowania oraz uświadomienie sobie naganności swojego czynu oraz zapewni niepowracanie do tego rodzaju wykroczenia w przyszłości. Ponadto w związku z orzeczonym wobec obwinionego zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, Sąd w II punkcie wyroku zobowiązał obwinionego do zwrotu dokumentu prawa jazdy.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 575,46 złotych tytułem zwrotu wynagrodzenia za opinię biegłego, kwotę 60 złotych tytułem wynagrodzenia za tłumaczenie ustne i kwotę 120 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania ustaloną na podstawie § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269), a także kwotę 300 złotych tytułem opłaty sądowej od kary, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. W pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 §1 kpw zwolnił obwinionego od zapłaty kosztów sądowych, określając, że ponosi je Skarb Państwa. Jednocześnie wskazać należy, że Sąd omyłkowo w punkcie IV wyroku błędnie słownie określił kwotę odpowiadającą sumie opłaty sądowej i wydatków postępowania.